

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2011r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Witkowska

Protokolant: asystent sędziego Joanna Pączkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2011r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez (...) S.A. z siedzibą w W. w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:

„Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania”.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami wzajemnie znosi.

III. Poleca pobranie Kasie Sądu Okręgowego w Warszawie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem połowy opłaty stałej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa.

IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. z siedzibą w W..

SSO Maria Witkowska

Sygn. akt XVII AmC 3327/10

UZASADNIENIE

Powód – J. K., w dniu 08 listopada 2010 roku wniósł pozew, w którym domagał się uznania za niedozwolone postanowienia stosowanego przez pozwanego – (...)S.A. w W. o treści:

„2. Skutek doręczenia wywołuje doręczenie pisma w taki sposób, że Pożyczkobiorca/ Kredytobiorca mógł się zapoznać z jego treścią. W szczególności doręczenie może wywołać powyższy skutek w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez Pożyczkobiorcę/ Kredytobiorcę, dwukrotnej adnotacji poczty „nie podjęto w terminie” (awizo) oraz doręczenie pisma dorosłemu domownikowi.

5. Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania. (...)”.

Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Swoje roszczenie powód oparł na fakcie, że pozwany prowadzi bank, który proponuje możliwość zaciągnięcia kredytu lub pożyczki osobom fizycznym nie prowadzącym działalności gospodarczej na warunkach i zasadach udzielania i obsługi pożyczek określonych w „Regulaminie udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych”. Według powoda Regulamin ten stanowi wzorzec umowny w rozumieniu art. 384 kc wydawany w placówkach pozwanego, jak również opublikowany na stronach banku pod domeną: [www\(...\).pl](http://www(...).pl) w zakładce „Klienci indywidualni” i kolejnych podstronach „Kredyty i pożyczki” -> „Pożyczka Gotówkowa”, na której to stronie są również opublikowane wszystkie związane z kredytem dokumenty, w tym także sporny Regulamin. Na dowód powyższego powód załączył do pozwu wydruk ze strony internetowej pozwanego oraz wydruk Regulaminu. Przy czym powód zauważył, iż wśród postanowień Regulaminu są także i te, które mówią o doręczeniach pism przez pozwanego Bank w tym zawiadomień o istnieniu zadłużenia oraz wypowiedzeń umowy kredytu przez Bank (vide: § 9 Regulaminu - pt. „Korespondencja”).

Powód wywiódł, iż pozwany wysyłając do adresata korespondencję zdecydował się na skorzystanie z instytucji „doręczenia zastępczego” czy też „domniemania doręczenia” przy czym pozostawił sobie dodatkowo otwarty katalog sytuacji zrównanych w skutkach z doręczeniem do rąk własnych adresata a to z uwagi na użycie w § 9 ust. 2 Regulaminu zwrotu „w szczególności”.

W ocenie Powoda tak sformułowany zapis narusza rażąco interesy konsumentów i jest sprzeczny z dobrymi obyczajami (art. 385¹ § 1 kc), jednocześnie też wyczerpuje znamiona klauzuli opisanej w art. 385³ pkt 9 kc. Abuzywności spornego postanowienia powód upatruje w dwóch aspektach.

Po pierwsze, zdaniem powoda, pozwany ustanawia samowolnie domniemanie doręczenia w obrocie prywatnym, czego nie sposób pogodzić z narzuconymi przez ustawodawcę regułami. Powód podniósł, iż w obrocie prywatnym w ogóle nie można stosować domniemania doręczenia, gdyż zarówno tryb dostarczania przesyłek pocztowych jak też formułowanie domniemań doręczenia czy doręczeń zastępczych pozostaje w wyłącznej gestii ustawodawcy zaś ewentualne stwierdzanie skuteczności doręczenia należy do sądu powszechnego.

Powód wskazał, że zasadnicze znaczenie w tym zakresie mają przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku Prawo pocztowe (t.jedn. Dz. U. 2008 nr 189, poz. 1159 ze zm.), zawierającej w art. 3 pkt 5 definicję pojęcia „doręczenia”, którym zgodnie z tym przepisem jest „wydanie przesyłki lub wypłacenie kwoty pieniężnej określonej w przekazie pocztowym adresatowi, a w przypadkach określonych prawem także innej osobie lub przekazanie druku bezadresowego zgodnie z umową o świadczenie usługi pocztowej”. Powód podniósł, że szczegółowe uregulowania dotyczące sposobu doręczania przesyłek adresatom, jak również ustanowienie skutków doręczenia zawiera art. 26 ust. 1 i 2 ustawy Prawo pocztowe, przy czym w myśl art. 26 ust. 3 wskazane regulacje zrównane w skutkach z doręczeniem nie naruszają przepisów innych ustaw dotyczących sposobu, zasad i trybu doręczeń.

Powód wywiódł, iż zgodnie ze wskazanymi przepisami zasadą jest doręczanie adresatowi przesyłki do rąk własnych, gdyż pozostałe przypadki mają charakter doręczeń zastępczych, z którymi ustawodawca wiąże skutki doręczenia, jednocześnie zastrzegając, że w dalszych ustawach możliwe jest ustanawianie jeszcze innych zasad doręczeń. Według powoda konsekwencją powyższego jest konkluzja, iż ustawodawca pozostaje konsekwentny i zastrzega sobie w tym zakresie wyłączność w regulowaniu sposobu, zasad i trybu doręczeń. Powód wskazał, że w obrocie prawnym przepisy takie zawarte są przede wszystkim w aktach o zawierających przepisy o charakterze proceduralnym (m.in. kodeks postępowania cywilnego, kodeks postępowania karnego, kodeks postępowania administracyjnego, ustawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi itp.). Jak podał, w drodze wyjątku ustawodawca wprowadza podobne normy także w obrocie prywatnym np. w art. 6g ustawy z dnia 26 stycznia 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (t.jedn. Dz. U. 2005, nr 31, poz. 266 ze zm.), art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.), w których nie zawiadomienie

drugiej strony umowy o zmianie adresu skutkuje z mocy ustawy pozostawieniem listu poleconego ze skutkami doręczenia.

Powód powołał się na orzecznictwo SOKiK, wskazując na niedopuszczalność w obrocie, zwłaszcza z konsumentami, i sprzeczność z dobrymi obyczajami zapisów wprowadzających doręczenie zastępcze lub domniemanie doręczenia, podkreślając, iż razie wątpliwości, czy oświadczenie zostało złożone prawidłowo a jego treść wywołuje skutki prawne, podmiotem właściwym do rozstrzygnięcia jest sąd powszechny a nie twórca wzorca.

Powód podał przykłady podobnych jego zdaniem postanowień wpisanych do rejestru klauzul niedozwolonych pod numerami 918 i 1500.

Jako drugi powód abuzywności postanowienia z § 9 ust. 2 powód wskazał okoliczność, iż pozwany ustanawiając domniemanie doręczenia nie doprecyzowuje, jakie konkretnie sytuacje są zrównane w skutkach z doręczeniem pisma adresatowi. Powód zaznaczył, iż pozwany używa w tym zakresie sformułowania „w szczególności”, wskazując wprawdzie pewną określoną grupę okoliczności, równocześnie jednak nie wykluczając dopuszczenia także innych okoliczności, które obok wyraźnie wymienionych, mogą być podstawą do uznania, że skutek doręczenia nastąpił. Powód wywiódł, że używanie tego typu sformułowań czyni postanowienia wzorca podatnymi na wykładnię i interpretację dokonywaną przez samego twórcę, który się tym wzorcem posługuje.

Odnośnie postanowienia zawartego w § 9 ust. 5 Regulaminu powód zauważył, iż nawiązuje ono do ust. 2 tegoż paragrafu, a pozwany zupełnie ignoruje w nim przepisy dotyczące doręczeń pocztowych, które są uregulowane w ustawie Prawo pocztowe. Powód podkreślił, iż we wszystkich przepisach wykonawczych do tej ustawy przewidziano tryb dwukrotnego zawiadamiania o pozostawieniu przesyłki, a we wszystkich przepisach procedur sądowych i administracyjnych obowiązuje zasada, że przesyłka doręczona na prawidłowy adres, podwójnie awizowana, jest uznawana za doręczoną 7 dnia po pozostawieniu drugiego awizo. Powód wywiódł, iż sytuację, w której przedsiębiorca przyznaje sobie uprzywilejowanie w zakresie uznawania skutków doręczenia w okresie krótszym niż w postępowaniach sądowych czy administracyjnych należy uznać za niegodziwe praktyki w obrocie z konsumentami.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, iż w jego ocenie powód nie wykazał w sposób przekonujący, że przedmiotowe postanowienia Regulaminu stanowią niedozwoloną klauzulę umowną. Wskazał, że zaskarżona przez powoda klauzula została wyrwana z kontekstu całości przepisów Regulaminu o doręczaniu korespondencji, podczas gdy przepis ten stanowi merytoryczną całość i jego prawidłowa interpretacja z punktu widzenia ochrony interesów konsumenta może być dokonana jedynie po kompleksowej analizie całości przepisu uwzględniającej cel jego wprowadzenia. Celem tym było natomiast zagwarantowanie ochrony interesów obu stron umowy pożyczki lub kredytu - zarówno konsumenta, jak i banku, w granicach przysługujących im uprawnień.

Pozwany zwrócił uwagę, że sam fakt posiadania przez osobę zawierającą umowę z bankiem statusu konsumenta nie oznacza, iż taka osoba nie ma wynikających z tej umowy obowiązków. Jak podał, w przypadku umowy pożyczki, kredytu takim przepisem jest m.in. § 7 ust. 1 Regulaminu, zgodnie z którym pożyczkobiorca/kredytobiorca jest zobowiązany do podania adresu korespondencyjnego, na który Bank będzie przysyłał korespondencję związaną z zawartą umową oraz powiadomienia Banku o każdej zmianie danych osobowych i na ten wskazany przez konsumenta adres kierowana jest korespondencja od pozwanego.

Pozwany podkreślił, że w żaden sposób nie narusza obowiązujących zasad doręczeń w obrocie gospodarczym, bowiem konieczne jest ustalenie w umowie z konsumentem zasad doręczania konsumentowi korespondencji z banku związanej z udzielonym temu konsumentowi kredytem lub pożyczką. Stwierdził, iż gdyby uznać, że wskazane w pozwie postanowienia stanowią niedozwoloną klauzulę umowną, to skutkiem tego będzie uniemożliwienie lub co najmniej znaczne utrudnienie bankowi możliwości zapewnienia skutecznej komunikacji z kredytobiorcami/pożyczkobiorcami.

Odnosząc się do zaskarżonego postanowienia zawartego w § 9 ust. 2 Regulaminu wywiódł, iż pierwsze jego zdanie jest konsekwencją treści art. 61 ust. 1 kc, zgodnie z którym oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Wskazał jednak, iż w obrocie gospodarczym z konsumentami może dojść do sytuacji, w której korespondencja z banku nie zostanie odebrana przez konsumenta. Wówczas będzie miało zastosowanie drugie zdanie ust. 2, gdzie są wskazane sytuacje, w których pozwany może uznać doręczenie za skuteczne. Pozwany zauważył, iż w zaskarżonym postanowieniu ust. 2 jest użyte sformułowanie „może uznać”, co oznacza, że Bank rozpatruje każdy przypadek indywidualnie uwzględniając różne okoliczności związane z konkretnym konsumentem będącym kredytobiorcą/ pożyczkobiorcą. Stwierdził, iż oceniając prawidłowość doręczenia korespondencji konsumentowi Bank bierze w szczególności pod uwagę przyczynę, w związku z którą konsument nie mógł zapoznać się z kierowaną do niego korespondencją.

Ponadto pozwany wskazał, że w jego ocenie przytoczone w uzasadnieniu do pozwu dwie klauzule wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych nie są tożsame ani nawet podobne do zaskarżonego postanowienia Regulaminu z uwagi na fakt, iż zawierają one obligatoryjne domniemanie doręczenia korespondencji w przypadku wystąpienia sytuacji określonych w tych postanowieniach. Tymczasem zaskarżone postanowienie zawiera jedynie możliwość uznania doręczenia za skuteczne.

Odnosząc się do zaskarżonego postanowienia § 9 ust. 5 Regulaminu pozwany podniósł, iż w żaden sposób nie naruszył obowiązujących zasad doręczeń pocztowych. Zwrócił uwagę, iż z zaskarżonego postanowienia wynika, iż bank „może uznać”, a nie „uznaje” korespondencję za doręczoną po upływie 14 dni od daty wysłania. Według pozwanego oznacza to, iż każdorazowo badane jest, czy istnieje podstawa do uznania korespondencji za doręczoną. Jeśli okaże się, iż przesyłka zostanie dwukrotnie awizowana i nie odebrana przez adresata, to oczywistym według pozwanego jest, że do uznania przez bank doręczenia za skuteczne niezbędny jest upływ terminów przewidzianych przepisami prawa pocztowego, na które powołuje się powód. Ponadto pozwany wywiódł, iż bank uwzględni w szczególności inne przyczyny, które mogą spowodować opóźnienie w odebraniu przesyłki przez kredytobiorcę/pożyczkobiorcę, np. jeśli kredytobiorca zawiadomi Bank o dłuższym wyjeździe, pobycie w szpitalu itp.

Pozwany wskazał również, iż zaskarżony § 9 ust. 5 Regulaminu był przedmiotem postępowania prowadzonego przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który ostatecznie nie uznał zakwestionowanej klauzuli za abuzywną.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany – (...)S.A. z siedzibą w W. wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) prowadzi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług bankowych.

Pozwany posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym o nazwie „Regulamin udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych”, który zawierał zakwestionowane przez powoda postanowienie o następującej treści:

„2. Skutek doręczenia wywołuje doręczenie pisma w taki sposób, że Pożyczkobiorca/ Kredytobiorca mógł się zapoznać z jego treścią. W szczególności doręczenie może wywołać powyższy skutek w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez Pożyczkobiorcę/ Kredytobiorcę, dwukrotnej adnotacji poczty „nie podjęto w terminie” (awizo) oraz doręczenie pisma dorosłemu domownikowi.

5. Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania.” (k.7 - 9 odwrot).

W odpowiedzi na pozew pozwany nie zakwestionował, iż w stosowanym przez niego wzorcu zawarte jest powołane w pozwie postanowienie. Nie zaprzeczył także, aby stosował wskazane postanowienie, w związku z czym okoliczność tą należało uznać za przyznaną w oparciu o przepis art. 230 k.p.c.

Wobec nie zakwestionowania wiarygodności wzorca umownego, ani niezgodności kwestionowanego postanowienia z treścią postanowienia zawartego w Regulaminie należało uznać za udowodnione, iż jest on stosowany przez pozwanego.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Sąd poddał treść zakwestionowanych przez pozwanego postanowień wzorca umowy ocenie prawnej w kontekście czy mają one charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c., w wyniku czego uznał, iż powództwo jest uzasadnione tylko w części, w jakiej powód żąda uznania za niedozwolone postanowienia zawartego w § 9 ust. 5 Regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych stosowanego przez (...) S.A. w W.. Natomiast zarzuty dotyczące uregulowania postanowienia zawartego w § 9 ust. 2 tego Regulaminu okazały się bezzasadne.

Przede wszystkim należy podkreślić, że w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Niedozwolone postanowienia umowne określają przepisy art. 385¹ – 385³ k.c., mające na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c. za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje tym, że Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez powoda postanowienie w oparciu o w/w kryteria, nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci nie mieli wpływu na jego treść, a zatem należało uznać, że nie było ono z nimi uzgadniane indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy także, zdaniem Sądu, głównych świadczeń stron umowy, którymi są: ze strony pozwanej – świadczenie usług bankowych, ze strony zaś konsumenta – zapłata ceny za świadczone przez bank czynności bankowe.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia, czy zakwestionowane przez powoda postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub

naiwności, a więc działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu wejść w grę także inne aspekty: zdrowia konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Pojęcie „dobrych obyczajów” (w szczególności w stosunkach umownych między profesjonalistą a konsumentem) zdefiniowała judykatura - w orzeczeniu SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, IC Biul. SN 2006, nr 2, s. 86 wskazano, iż za „sprzeczne z dobrymi obyczajami” należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, zaś „rażące naruszenie interesów konsumenta” polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że tylko postanowienie uregulowane w § 9 ust. 5 Regulaminu o treści **„Korespondencja może zostać uznana za doręczoną w rozumieniu ust. 2 po upływie 14 dni od daty wysłania.”** stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., natomiast postanowienie zawarte w § 9 ust. 2 o treści **„Skutek doręczenia wywołuje doręczenie pisma w taki sposób, że Pożyczkobiorca/ Kredytobiorca mógł się zapoznać z jego treścią. W szczególności doręczenie może wywołać powyższy skutek w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez Pożyczkobiorcę/ Kredytobiorcę, dwukrotnej adnotacji poczty „nie podjęto w terminie” (awizo) oraz doręczenie pisma dorostemu domownikowi.”** nie stanowi klauzuli abuzywnej.

Odnosnie tego ostatniego postanowienia Sąd zauważył, iż zostało ono skonstruowane de facto w sposób informacyjny, gdyż wskazuje, co wywołuje skutek doręczenia. Przy czym pierwsze zdanie postanowienia opiera się na treści przepisu art. 61 § 1 zd. 1 kc, zgodnie z którym oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Z kolei pierwsza część drugiego zdania dotyczy skutku doręczenia w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez pożyczkobiorcę/ kredytobiorcę. W przekonaniu Sądu bez wątplenia nie może być ono uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami, czy za rażąco naruszające interes konsumenta. Ostatni wymieniony w tym postanowieniu skutek doręczenia w postaci doręczenia pisma dorostemu domownikowi jest powieleniem sposobu doręczenia z ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2008r. Nr 189, poz. 1159 ze zm.) (art. 26 ust. 2 pkt 3 ustawy).

Tym samym przedmiotowe postanowienie określa skutek doręczenia, a nie wprowadza domniemania doręczenia. Wobec tego Sąd uznał zarzuty powoda dotyczące przede wszystkim wprowadzenia przez pozwanego domniemania doręczenia za bezpodstawne.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo co do postanowienia zawartego w § 9 ust. 2 Regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych.

Powództwo okazało się zasadne wyłącznie co do postanowienia z ustępu 5 wskazanego §9 Regulaminu. Przedmiotowe postanowienie przewiduje już domniemanie doręczenia, a właściwie możliwość uznania danej korespondencji za doręczoną w rozumieniu ust. 2. Przy czym należy wskazać, iż analizowane uregulowanie przewidujące kiedy korespondencja może zostać uznana za doręczoną istotnie zagraża interesowi konsumenta. Postanowienie wprowadza bowiem 14 – dniowy termin od daty wysłania korespondencji. Tymczasem korespondencja może nie zostać doręczona po upływie 14 dni od daty jej wysłania. Przykładowo zanim operator pocztowy przyjmie korespondencję do wysłania i podejmie próbę jej doręczenia, a adresat odbierze ją w placówce pocztowej, na co ma 7 dni od daty wystawienia pierwszego awiza oraz siedem dni od daty powtórnego awizo (14 dni), może upłynąć 14- dniowy termin od daty wysłania korespondencji przez bank. Natomiast poprzez kwestionowane postanowienie pozwany gwarantuje sobie możliwość uznania korespondencji wysłanej do pożyczkobiorcy/ kredytobiorcy będącego osobą fizyczną za doręczoną po upływie 14 dni od daty jej wysłania niezależnie od tego, czy konsument otrzymał tę korespondencję, a co więcej niezależnie od tego, czy mógł zapoznać się z jej treścią.

W tym miejscu należy podkreślić, iż kwestia doręczenia konsumentowi korespondencji przez bank w związku z łączącą strony umową pożyczki bądź kredytu może mieć bardzo istotne znaczenie z punktu widzenia konsumenta, gdyż od oświadczeń złożonych przez bank w teście korespondencji mogą zależeć prawa i obowiązki konsumenta.

Wskazany w petitum pozwu zapis § 9 ust. 5 omawianego Regulaminu bez wątpienia zatem, w ocenie Sądu, kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienie zawarte w § 9 ust. 5 wzorca umownego w postaci „Regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych” stosowanego przez pozwanego w obrocie z konsumentami stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał jego stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c. , natomiast oddalił powództwo jako bezzasadne co do uznania za niedozwolone postanowienia § 9 ust. 2 przedmiotowego wzorca.

O wysokości wpisu od pozwu i obciążeniu nim w połowie pozwanego na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) i art. 100 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 100 kpc.

Publikację prawomocnego wyroku na koszt pozwanego zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Maria Witkowska